

INHOUD

Toen de wereld jong was 7
Naar het zuiden! 153
Te laat voor de lobelia's 285

*Toen
de wereld
jong was*

I

‘Hartstochtelijke, maar ook tedere zestiger, financieel onafhankelijk, sinds vijf jaar weduwnaar, is het alleen zijn moe en zoekt vrolijke vrouw om samen in de herfst van het leven te genieten van de goede dingen. Financiële onafhankelijkheid voorwaarde, leeftijd tot 70 jaar, bij voorkeur mollig type...’

Ferdinand Ruys leunde achterover en las met half toegeknepen ogen de tekst hardop. Die ‘financiële onafhankelijkheid’ klonk behoorlijk hard, maar dan wisten de vrouwtjes waar ze aan toe waren en kreeg je geen gezeur achteraf. Daarentegen was die ruim genomen leeftijds-grens heel sterk: van mannen werd altijd verwacht dat ze uitsluitend twintig jaar jongere vrouwen begeerden. Nu ja, als hij eerlijk was, dan was hij ook niet vies van iets jongers. Maar realiteitszin en het doel dat hij zich stelde hadden hem doen besluiten zo eerlijk mogelijk voor de draad te komen.

Zo eerlijk mogelijk.

Hij boog zich weer voorover naar zijn laptop en maakte de advertentie af: ‘Ik ben een echte lieverd voor de vrouw met wie het klikt. Brief onder nummer, liefst met foto, die op erewoord wordt geretourneerd.’

Zo. Hij printte de tekst uit op het mooie briefpapier en stopte hem in de chic gevoerde enveloppe.

Neuriënd plakte hij de postzegel, neuriënd trok hij zijn regenjas aan, en toen hij de voordeur achter zich had dichtgetrokken, voelde hij zich zo energiek en vrolijk, dat hij op weg naar de brievenbus zelfs floot.

2

‘Tja.’ De gynaecoloog schudde zorgelijk zijn hoofd. ‘t Moet toch gebeuren.’

Hanna lag wijdbeens en hoorde het vonnis aan.

‘Hoelang... ik bedoel, hoeveel tijd gaat me dat kosten?’

‘U mag wel van de stoel af komen.’ De gynaecoloog stroopte zijn rubberhandschoenen af boven de wasbak. ‘U moet rekenen op een volle week in het ziekenhuis. En dan moet u zes weken absoluut heel rustig aan doen. Niet tillen, geen zware boodschappentassen dragen. Anders krijgt u gegarandeerd narigheid.’

Hanna liet zich van de onderzoekstoel glijden en liep op blote voeten naar het kamerscherm waarachter haar kleren lagen. Ze voelde haar baarmoeder, dat krenge dat bezig was steeds uit haar te zakken, weer naar beneden ploppen.

‘Enne... gymnastiek?’

Terwijl zij haar ondergoed en panty weer aantrok, probeerde ze nog alternatieven voor die ellendige operatie te opperen.

‘Te laat. De boel is dermate uitgerekt, daar helpt geen gymnastiek meer. Nee... een operatie. Dan bent u definitief van alle ellende af.’

‘Dan zal ik eens kijken hoe ik het met m’n werk kan regelen.’ Een beetje treurig pakte Hanna haar tas.

‘Eh... mevrouw Hiemstra. U heeft geen last van incontinentie?’

‘Absoluut niet!’ Hanna voelde vijandige gevoelens opkomen. Een verzakkende baarmoeder, oké, dat was één ding. Maar met haar sluitspieren was helemaal niks mis. Ze hoorde nog de stem van haar ex-echtgenoot: ‘Wat kan jij toch lekker knijpen!’ Nu ja, de laatste tien jaar was er weinig meer te knijpen geweest. Maar ze oefende wel eens. Je wist per slot van rekening niet wat er nog eens langs zou komen.

‘Bij de assistente kunt u een afspraak maken voor de volgende controle.’

De gynaecoloog stak zijn hand toe. Die hand, dacht Hanna, die de hele dag in baarmoeders en vagina’s rommelt, die wroet en tast en woelt in de onderkant van je lijf waar je zelf nauwelijks of geen zicht op hebt. Die hand heeft macht. Die hand wil straks mijn goeie ouwe baarmoeder slachten!

‘Wanneer u een besluit hebt genomen, laat het mij dan bijtijds weten. Dan kan ik er rekening mee houden met mijn planning.’

Hoewel ze van binnen steeds meer opstand voelde, knikte Hanna dociel.

‘Tot ziens, mevrouw Hiemstra.’

Beneden zat de wachtkamer vol dikke buiken. Slechts één oudere vrouw zat ertussen. Het prikbord naast het bureau van de assistente hing vol geboortekaartjes, de gynaecoloog was populair, had een goeie naam.

De assistente gaf haar een kaartje met daarop de datum voor de nieuwe afspraak. ‘Vergeet u de volgende keer niet een verwijsbriefje van de huisarts mee te nemen?’

Verwijsbriefjes. Boven de vijfenzestig was je plotseling weer een ziekenfondspatiënt. Voor iedere wrat die je door een behoorlijke dermatoloog wilde laten wegbranden, moest je een verwijsbriefje halen! Discriminatie. Leef-tijdsdiscriminatie! En dan nog je versleten afzakkende baarmoeder eruit! Werd je van dat ziekenfonds natuurlijk op zo'n zaal met twaalf andere afgezakte baarmoeders gelegd!

Bijna blazend van ingehouden kwaaiigheid stampte Hanna de wachtkamer uit, de vriendelijke groet van de assistente negerend.

Nog nooit was ze zich zo bewust geweest van haar eigen overbodigheid als op dit ogenblik.

3

‘Heeft u mijn vrouw gezien, zuster?’

Ferdinand Ruys stak zijn hoofd om de hoek van de kleine keuken, waar de dienstdoende verpleegkundigen zich verzamelden om koffie te drinken.

Zuster Roos keek op van het dagrapport dat zij aan het bijwerken was.

‘Is ze niet in de woonkamer, mijnheer Ruys?’

‘Daar is helemaal niemand.’

‘Ik weet het al. De lopende dames zijn een eindje wandelen in de tuin. Ze zullen zo wel weer binnenkomen. Het was zulk lekker weer dat broeder Verduyn ze maar even heeft meegenomen. Wilt u een kopje koffie terwijl u op uw vrouw wacht?’

Zuster Roos sloeg het rapportenboek dicht, stond op en liep naar het koffieapparaat. Zonder Ferdinands antwoord af te wachten schonk ze de wee ruikende oude koffie in een mok.

‘Suiker en melk?’

‘Alleen suiker.’ Tegenstribbelen had geen zin.

‘U kunt hier uw koffie opdrinken. Met een minuut of tien zullen ze wel terug zijn.’

‘Hoe gaat het met mijn vrouw?’ Ferdinand roerde languid in zijn koffie.

‘Ach, haar geheugen gaat steeds een klein beetje meer

achteruit. Maar uw vrouw is vrolijk, ze zingt vaak. En ze wil ons voortdurend helpen.'

'Als een kind...' zei Ferdinand peinzend.

'U zegt het. Kinderen worden het.'

'Kinds.' Ferdinand dronk de duffe koffie in één teug op, hij moest er even van rillen.

'Ja. Zo noemden ze dat vroeger. Kinds. Eigenlijk heel mooi gezegd. Klinkt vriendelijker dan dement. Wilt u nog een bakje?'

'Genoeg gif voor vandaag,' zei Ferdinand in een poging grappig te zijn.

Zuster Roos hief luisterend haar hoofd. 'Ah! Ik hoor ze! Gaat u maar gauw naar haar toe. Ze is altijd zo blij als ze u ziet!'

Dat moest Ferdinand beamen. Blij was Diesje als ze hem zag. Ze mocht dan wartaal uitslaan, ze zag hem graag.

Hij liep het keukentje uit, na zuster Roos hartelijk te hebben bedankt voor de bak grondsoep. Aan het eind van de lange gang kwam broeder Verduyn in zicht. Hij duwde een rolstoel met daarin een oude man met een pet voor zich uit. Drie grijze vrouwen sloften achter hem aan. En daarachter liep zijn vrouw, zijn Diesje. Ze huppelde.

'Diesje?'

Ze kreeg hem in het oog. Haar ronde ogen verwijdden zich, haar nog steeds gulzige mond ging open. 'Ha!' riep ze. 'Hallo! Wat heb je bij je?'

Ze hupste op Ferdinand toe, opende haar armen en drukte hem hartelijk tegen zich aan, zijn wangen overdekkend met natte kussen.

'Dag Diesje,' zei hij. Ze smoorde hem een beetje. Maar ze rook nog net zo prettig als vroeger. Gek, dat ondanks

het verblijf in de inrichting haar lichaamsgeur niet was veranderd.

Hij voelde haar handen graaien in zijn zakken, ze was op zoek naar het lekkers, de zachte vruchtenkoekjes die hij altijd voor haar meebracht. ‘Jajaja! Kalm maar. Ik heb ze hier.’

Uit de zak van zijn regenjas, die over zijn arm hing, viste hij het zoete zachte snoepgoed. Ze rukte het papieren zakje uit zijn hand en scheurde het open. Drie tegelijk propte ze in haar mond.

‘Zullen we naar de woonkamer gaan?’ Hij pakte haar arm en duwde haar zachtjes in de goede richting. Broeder Verduyn hield de deur voor hen open. De anderen waren al binnen.

Hij ging op de lage bank bij het raam zitten, Diesje naast zich.

Vertrouwelijk boog ze zich naar hem over.

‘Weet je,’ zei ze op samenzweerderige toon, ‘dat je hier niks te eten krijgt?’

‘Diesje!’

‘En die vent daar,’ ze liet haar stem nog meer zakken, ‘die zit de hele tijd aan me. Knijpt in m’n tiet!’

‘Maar jullie hebben vanmiddag toch warm gegeten?’ Ferdinand negeerde de vermeende handtastelijkheden van de door Diesje met een prikkende wijsvinger beschuldigde rolstoelrijder. De man zag eruit of al zijn resterende energie gebruikt werd om zijn zachtjes schuddende dommelhoofd overeind te houden.

‘Zeg Kees,’ fluisterde ze zwoel in zijn oor, ‘zullen we dansen?’

Wat was dat? Ze had hem toch herkend daarnet, in haar armen gesloten, met haar handen in alle zakken van zijn pak getast.